

Beslutningsforslag om at Naalakkersuisut pålægges til snarest at arbejde for indførelse af øvre grænse for indholdet af uran på 0,1 % på alle udvindings tilladte råstoffer i Grønland.

(Siumutgruppen i Inatsisartut)

Svarnotat

(Medlem af Naalakkersuisut for Erhverv og Råstoffer)

1. behandling

Siumut har fremsat forslag til beslutning om, at der snarest skal fastsættes en øvre grænse for tilladt indhold af uran i diverse mineraler, der brydes i forbindelse med minedrift. Det foreslås med henvisning til EU's regelsæt, at der skal fastsættes en grønlandsk maksimumsgrænse på 0,1%.

Naalakkersuisut finder ikke at tiden er moden til at træffe en sådan beslutning. Vi finder det vigtigt, at befolkningen tages med på råd i et så vigtigt emne som efterforskning og udnyttelse af uranholdige mineraler. Vi vil høre på alle synspunkter, og vi skal give os god tid til at fordybe os i emnet. Den endelige beslutning om emnet må tages på et oplyst grundlag og må i sidste ende bero på saglighed og samfundsmæssige hensyn.

Den gældende uranpolitik i Grønland betyder, at det ikke er tilladt at udnytte mineraler, der har højere radioaktivitet end almindelig baggrundsstråling. Det betyder, at nogle mineprojekter ikke vil kunne gennemføres på grund af for høj radioaktivitet. Modsat vil der være andre mineprojekter, som vil kunne gennemføres inden for den eksisterende politik på området.

I den forbindelse er det vigtigt, at få slået fast, at råstofaktiviteterne sagtens kan udvikles inden for rammerne af den gældende råstofpolitik. Aktiviteterne på mineralområdet er i dag på det højeste nogensinde med omkring 80 tildelte og ansøgte efterforskningstilladelser samt 4 udnyttelsestilladelser. Også på olieområdet er aktiviteterne på det højeste niveau i mange år.

Ved Inatsisartuts debat i efteråret 2008 blev følgende tre spørgsmål drøftet:

For det første: Skal det gældende forbud bibeholdes?

For det andet: Skal brydning af uran som hovedprodukt tillades?

Og for det tredje: Skal brydning af metaller, hvor uran er biprodukt, tillades? Og hvis uran skal brydes som biprodukt i Grønland, hvilken grænseværdi skal så tillades?

De enkelte partier havde som bekendt forskellige holdninger til spørgsmålet, og der var fortalere for alle tre modeller.

Naalakkersuisut fastlagde kort efter valget politikken på området. Og den er, at der ikke skal udstedes tilladelser til efterforskning eller udnyttelse af radioaktive grundstoffer.

Det er også vores politik, at vi skal fortsætte med den offentlige debat, og at den skal omfatte hele landets befolkning.

Det er afgørende for Naalakkersuisut, at lokalbefolkningen sikres medindflydelse, også når vi taler om mulige mineprojekter som involverer uran.

Dette er fuldstændig i overensstemmelse med Naalakkersuisuts koalitionsaftale om blandt andet minedrift, hvor det står: ”Når Selvstyret er en realitet og Grønland har overtaget kompetencen for de ikke-levende ressourcer, er det vigtigt, at der ved lovgivningen sikres befolkningens direkte medindflydelse og inddragelse i beslutningsprocesserne”.

Jeg vil også gerne understrege, at det er et krav i råstoflovgivningen – nu og i fremtiden - at al råstofaktivitet skal ske sikkerheds-, sundheds- og miljømæssigt forsvarligt og i henhold til bedste internationale praksis. Det betyder, at der mindst 2-3 år før minestart skal udarbejdes omfattende miljøstudier. En eventuel mine med uranindhold vil kræve særlige forholdsregler.

Som nævnt er det Naalakkersuisuts holdning, at vi skal bruge det kommende år til at gennemføre en reel inddragelse af landets borgere. Jeg vil derfor holde møder med borgerne mange steder i landet i den kommende tid, og jeg vil gerne slå fast, at der ikke bliver truffet beslutninger i den nærmeste fremtid.

Med disse bemærkninger skal jeg, på vegne af Naalakkersuisut anbefale, at det fremsatte beslutningsforslag forkastes.